

Bidden voor de ander

De ouderen onder ons weten nog wat een noveen is, de jongeren weten dat niet meer. Een noveen betekent dat je negen dagen lang bidt voor een bepaalde intentie, of voor een bepaald doel, of voor een bepaalde devotie. Zo hebben wij in de Onze Lieve Vrouwekerk enkele jaren geleden een boekje uitgebracht met een noveen voor de Sterre der Zee.

De noveen voor de Sterre der Zee is maar één van de velen. Novenen zijn er immers voor allerlei intenties. Maar in de liturgie van onze Kerk is er maar één, namelijk de negen dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren, met andere woorden een noveen. Negen dagen van gebed, met een heel specifieke intentie, namelijk de gave van de Heilige Geest aan het begin van de Kerk. Het waren de leerlingen van Jezus, in gebed bijeen, samen met Maria. Je zou kunnen zeggen de eerste noveen in de geschiedenis van de Kerk.

Er wordt veel gebeden in de lezingen die de kerk ons vandaag ter overweging voorhoudt:

- Stefanus, terwijl hij wordt gestenigd, bidt hij voor zijn moordenaars.
- Johannes sluit zijn boek van de Openbaring af met een vurig gebed : “Heer Jezus, kom !”
- En Jezus bidt. Wanneer Hij bij het Laatste Avondmaal Zijn allerlaatste toespraak tot Zijn leerlingen heeft gehouden, eindigt Hij met een gebed. Jezus kan dan nog alleen nog maar bidden.

De Evangelietekst die wij zojuist hebben gelezen, is immers het allerlaatste stuk uit de lange afscheidsrede die Jezus heeft gehouden de avond vóór zijn kruisdood. Een afscheidrede, maar ook een testament. Zoiets als een vader of een moeder die op sterven ligt, de kinderen op het hart wilt drukken om bij elkaar te blijven, en de familie bij elkaar te houden. Daar bidt Jezus ook voor. Hij bidt niet voor zichzelf. Hij bidt om eenheid tussen zijn leerlingen. Dat wij allen één mogen zijn, en dat wij alleen één mogen zijn in liefde.

Als Jezus bidt, wordt zijn gebed dan verhoord? Als Jezus iets aan zijn Vader vraagt, zal deze Hem toch wel verhoren, zijn Vader kan Hem toch niet weigeren? Blijkbaar wordt zijn gebed niet verhoord, want Jezus kan dan wel bidden voor eenheid en liefde onder ons, mensen, maar die eenheid en die liefde onder ons mensen zijn meestal ver te zoeken.

Moeten wij dan maar stoppen met bidden, als ons bidden toch niet wordt verhoord? Maar moet een gebed altijd verhoord worden? Want vaak wordt een gebed wel degelijk verhoord, maar niet op de manier waarop wij met onze zakelijke, commerciële instelling dat zien. Bidden wordt altijd verhoord, maar niet altijd zoals wij dat wel eens denken. Want bidden verandert niet altijd onmiddellijk de intentie, maar bidden verandert wél de mens zelf die bidt.

Ik zal nooit vergeten een interview dat ik ooit op de Franse radio gehoord heb van een mevrouw die was meegegaan met een bedevaart naar Lourdes. Ze behoorde bij een groep van zeer ernstig zieke mensen, allemaal zieken zonder hoop op genezing. Maar in de groep was één persoon die het meeste van allen te lijden had. De bedevaart werd speciaal voor die persoon georganiseerd, en in de groep was afgesproken dat men vooral voor die éne persoon zou gaan bidden. Uiteindelijk gebeurde in Lourdes, dat de ernstig zieke voor wie alle mensen van de groep hadden gebeden, even ziek weer naar huis ging, maar dat die ene mevrouw die naar Lourdes was gegaan, precies om voor die éne ernstig zieke persoon te bidden, dat zij werd genezen. Ze was er natuurlijk dankbaar voor, maar vond het toch ergens op zijn minst verrassend dat zij, die zo vurig haar gebeden voor de genezing van iemand anders, dat juist

zij genezen was. Terwijl zij dus niet uitdrukkelijk om genezing had gebeden...

Dat is nu net het wonder van het gebed. Gebed verandert soms niet dat waar wij voor bidden, maar verandert de mensen zelf die bidden. Blijven wij dus bidden, blijven wij het voorbeeld volgen van de apostelen en Maria in de Hoogzaal in Jeruzalem die negen dagen lang hebben gebeden. Dat gebed heeft ze zó veranderd, dat ze totaal ontvankelijk zijn geworden voor de gave van de Heilige Geest op het feest van Pinsteren. Blijven wij bidden. Het gebed zal de wereld veranderen, maar zal ook onszelf veranderen.

Régis de la Haye, diaken